

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 227/07-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. K., S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 24/92 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2007 doručená sťažnosť Ing. P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 24/92. Súčasťou sťažnosti bola jeho žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal krajskému súdu 31. januára 1992 žalobu o zaplatenie odmeny za štyri zlepšovacie návrhy, ktorú požadoval od svojho bývalého zamestnávateľa.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti podrobne uviedol úkony krajského súdu od začatia konania, priebeh konania na odvolacom súde a obdobia, keď došlo k zbytočným priet'ahom v konaní.

Sťažovateľ v závere sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že krajský súd v predmetnom konaní porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a podľa čl. 46 ods. 3 ústavy žiada ústavný súd, aby mu priznal náhradu škody za majetkovú ujmu v celkovej sume 53 895,20 Sk, resp. 323 371,20 Sk, nemajetkovú ujmu spôsobenú na jeho zdraví v sume 4 mil. Sk a za škodu spôsobenú „*pri priet'ahoch v súdnom konaní v sume 4 323 371,20 Sk*“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 206/03) jedným z dôvodov odmietnutia návrhu je jeho zjavná neopodstatnenosť, ktorú v konaní o sťažnosti možno vysloviť v prípade, ak ústavný súd nezistil priamu príčinnú súvislosť medzi postupom orgánu štátu a namietaným porušením základných práv. O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu označeného základného práva, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti, alebo z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na konanie (napr. IV. ÚS 188/03, IV. ÚS 213/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 24/92.

Ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) (II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prieskumom v konaní nedochádza, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (napr. II. ÚS 102/06, II. ÚS 275/06).

Ústavný súd zistil, že krajský súd už 27. júna 2001 vyhlásil čiastočný rozsudok sp. zn. 19 C 24/92, ktorý nadobudol v časti právoplatnosť 5. augusta 2001, vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie odmeny zamietol. Na základe podaného odvolania bol jeho rozsudok v časti zrušený a v tejto časti 2. decembra 2004 krajský súd rozsudkom v časti žalobe sťažovateľa vyhovel a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozsudok vo výroku, ktorým bolo žalobe v časti vyhovené, nadobudol právoplatnosť 29. januára 2005.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodnutím sp. zn. 3 Co 2/05 z 29. novembra 2005 rozsudok krajského súdu sp. zn. 19 C 24/92 z 2. decembra 2004 v zamietajúcej časti potvrdil, pokiaľ išlo o väčšinu nárokov sťažovateľa, a vo zvyšnej časti rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Po vrátení veci 8. decembra 2005 na prvostupňový súd krajský súd rozsudkom sp. zn. 19 C 24/92 z 24. marca 2006 pripustil čiastočné späťvzatie žaloby (ohľadom dvoch zlepšovacích návrhov), pričom v tejto časti konanie zastavil a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Co 1/06 z 26. apríla 2007 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 19 C 24/92 z 24. marca 2006 v spojení s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3 Co 1/06 z 26. apríla 2007 nadobudlo právoplatnosť 17. mája 2007.

Sťažnosť sťažovateľa však bola doručená ústavnému súdu 5. júna 2007, teda v čase, keď vec už bola právoplatne skončená.

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, preto ju odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z tohto dôvodu už nebolo možné rozhodovať o ďalších nárokoch na ochranu označeného základného práva sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. augusta 2007